Ч. 108. Неділя 16 (29 мая) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Российско-японьска війна.

І знов полила ся струями людска кров на далекім Всході а тисячі трупів білої і жовтої раси вкрило землю. Під Кінчу прийшло межи Японцями а Росиянами до другої в сій війні великої битви і Японці знов побідили. Місто Кінчу або Кінчов уважало ся за найважнійшу позицию Росиян стоячих залогою в Порт Артурі, бо оно, положене на вузкій, маючій ледви 5 миль впоперек шийці, межи двома морями, замикає приступ до згаданої кріпости від сторони цілеччини. Росияни укріпили були се місто о скілько можна як найсильнійше, а его цитаделю боронила одна российска дивизия під командою ґен. Фока.

Японці вже віддавна лагодили ся до атаку на Кінчу, бо не занявши сего міста, не могли би приступити до облоги Порт-Артура. Вже в цьвітни приготовляли они пушки на сусідних островах і артилерия японьска знов в сій битві показала ся ліпшою від российскої та зробила не малу прислугу. Але остаточно побідила піхота, пустившись з баґнетами до приступу на цитаделю. Про сю битву так доносять тепер урядово з Токіо під датою 26 с. м.

Нині розпочав ся атак Японців на Кінчу і скінчив ся новою поразкою Росиян, котрі по кількагодиннім опорі ратували ся втечею. Перед тим заатакували Японці головну збройну силу Росиян під Нанквалін, що лежить на найвисшій точці кван-тунскої шийки. Японці розпочали страшний огонь з пушок, в виду котрого Росияни остаточно мусіли уступити. Нині розпочав ся атак на Кінчу. Головний атак був вимірений на вижини положені на полудне від цитаделі, де стояла головна армія Росиян. З нечуваною завзятостию закипіла борба на обох сторонах. Через кілька годин шанси були однакові. По полудни японьска артилєря змінила становище і рішила о успіху битви. Росияни почали уступати з позиций а в тій самій хвили Японці пустились з баґнетами до штурму і за першим атаком заняли цитаделю.

Российска залога уступилась з цитаделі і пустилась до головної армії, котра заняла горби на полудни від цитаделі. Страшний огонь вимірений на Японців не перешкодив здобути цитаделю. Підчас коли часть японьскої піхоти підпирала своїм огнем штурм на цитаделю, артилерия і друга часть піхоти обстрілювала горби заняті головною российскою армією. Коли на цитаделі показав ся японьский прапор, кинулись Японці сполученими силами на „ґро“ российскої армії. Росияни боронили ся з геройскою бравурою, але маси японьскі придушили їх і не дали ся відперти.

Японьска піхота поступала наперед серед граду куль а за нею безнастанно гриміли пушки. Через довгий час не можна було зломити опору Росиян, котрі остаточно не могли видержати страшенного напору Японців і почали уступати. Порядок і лад в рядах уступаючих Росиян почав мішати ся, аж наконець вояки стали з переполоху втікати без всякого ладу, встелюючи землю трупами. Побіда Японців була совершенна.

З иньших сторін доносять про сю битву, що в четвер в полудне Японці по 30-годинній битві обсадили Кінчу. Росияни під командою ґен. Фока ставили завзятий опір. Виперті з первістних становищ заняли они горби на полудневій стороні міста а приступ до своїх становищ заперли мінами. — Daily Telegraph доносить, що з российскої сторони було чинних 30 великих пушок. Японці розпочали атак в середу рано, досьвіта і сконцентрували огонь против позиций Росиян коло Нанквалін. Японьска артилерия показала і сим разом висшість над российскою.

З Петербурга доносять, що битва під Кінчу була далеко завзятійша і більше кровава, як під Кюленчен над Ялю. Японці ступали наперед з нечуваною погордою смерти і попали ся на два боки в огонь дивизиї ґен. Фока. Кажуть, що згинуло 10.000 (?) Японців а з Росиян лиш 2000. Японці внаслідок тої побіди

---

2)

БЕЗ МОВИ.

(З российского — *Володимира Короленка*).

(Дальше).

Але чого то на сьвіті не наговорить ся. Оттак і в Лозищи. Поговорили, поспорили трохи, накричали ся, а відтак дали спокій. І може вже забули на то і тягнуть дальше своє ярмо як віл в плузі, але може й нині ще говорять на тім самім місци.

Все таки найшло ся між ними двох людий з тих, що не люблять богато говорити, заки що зроблять. Они розважали, нараджували ся тихцем між собою і почали поволи продавати свою землю і хати. Не було там богато що продавати і коли вже з тим покінчили, заявили здивованим Лозівцям:

— Поїдемо й ми з Катериною; а то ще де пропаде на дорозі.

Один з них був близьким свояком Катерини: то був еї брат, Матвій Дишло, рідний правнук Лозиньского-Шуляка, колишнього козака — мужчина великаньского росту, в плечах широкий майже на локоть, з довгими, сильними руками і білявою кучерявою бородою, правдивий медвідь з якихсь лісних вертепів. Говорили, що він дуже подібний до свого прадіда. Лише що очи і серце у него були як у дитини. Він ще не був жонатий, его хата валила ся, а землі мав тілько, що колиб такий великан як він поклав ся півперек неї, то его ноги були би опинили ся вже на чужім ґрунті. Говорив мало і рідко сьміяв ся. По своїм діду унаслідив сьвяте письмо і любив его читати, а часто над чимсь роздумував сумовито і немов би соромив ся. В Лозищи уважали его дурноватим, а другі хлопці часто висьмівали его, може тому, що помимо своєї незвичайної сили ніколи не хотів бити ся.

Він мав сердечного приятеля, Івана Лозиньско-Диму, а то був вже цілком иньший чоловік: ростом не великий, не сильний, але за те веселий, балакливий і дотепний. Дима був сухий і рухливий, мав щетинасте волосє, ясні, живі очи, швидкий, острий язик і довгий звисаючий козацкий вус. Єго ніхто не уважав дурнем і він нікому не позволив себе обиджати. Але скоро вже кого взяв на свій острий язик, то все старав ся бути як найблизше Матвія, бо в руках був слабий і не міг міряти ся в борбі на кулаки.

Коли люди в Лозищи довідали ся, що й они оба вибирають ся до Америки, всіх то дуже немило диймило.

— Що ти робиш, Матвію? — говорили приятелі — пускаєш ся в таку дорогу? Ти дурний а Іван слабий, там в Америці й гуси вас розтолочать.

Але Матвій розповідав:

— Що Бог дасть, то буде. А я не розлучу ся з сестрою і з Димою.

І так они в трійку пустили ся в далеку дорогу. Як они перейшли границю і переїхали Німеччину, не варта оповідати; не було тут нічого тяжкого. До того в Прусах стрічали чимало земляків, котрі їх справляли на добру дорогу. Досить, що они приїхали до Гамбурґа, забрали свої клунки і недовго роздумуючи, пішли просто над ріку до пристани, аби там розвідати ся, коли поїдуть дальше.

Німецке місто Гамбург лежить над великою рікою, не дуже далеко від моря і звідтам розходять ся кораблі на всі сторони сьвіта. І бачать наші Лозівці на однім місци над рікою цілу купу людий, що збігають ся там зі всіх сторін і так спішать ся, прють наперед і штовхають ся, немов би чоловік не був нічим иньшим як якою колодою при дорозі. А від берега, від підїзду, везуть дві парові лодки людий до корабля, бо кораблї, що їдуть в море, стоять в віддаленю від берега на глубокім місци по середині води. Бачать Лозівці, що з одного корабля виходить дим і що обі парові лодки раз по раз до него підїздять. Висаджують там людий, паки, клунки і куфри і знов вертають до берега по новий набір.

Іван Дима приглянувшись добре тому всьому, перший зрозумів, що то має значити.

— Знаєте — відозвав ся — що я вам скажу: то мусить бути американьский пароход, бо дуже великий. Ми прийшли в сам час. Перепхаймо ся наперед, Матвію.

Поставили жінку з білетом в руці перед себе і почали перетискати ся крізь товпу. Так дістали ся аж на сам край пристани, але там на долині всідала до лодок — як здавало ся — вже послідна партия подорожних. Господи, що тут не діяло ся: люди і сьміяли ся і пла-

мали змінити свій первістний плян кампанії. Тепер концентрують свої войска коло Порт Артура і аж коли здобудуть сю кріпость, посунуть ся дальше на північ. Росияни завернули в порядку взад на полудневі горби, але й тут заатаковані стратили свою артилерию.

Новинки.

Львів дня 28-го мая 1904.

— **Іменованя.** Львівский висший суд кравевий іменував канцелістами судовими підофіцирів: Йос. Рутковского для Отинії, Ад. Моліна для Печенїжина, Казим. Ржешося для Устрік, Ісаака Розенблюма для Кутів, Фил. Нірнберґа для Копичинець, Ад. Маркуса для Мостиск, Володисл. Випарского для Солотвини, Стан. Павля для Вашнївчика, Мих. Магоньского для Радехова, Ів. Дмитришина для Солотвини, Стан. Цїслера для Нового села, Мар. Вільдштайна для Боринї і Сам. Блюменкранца для Угнова.

— **Перенесеня.** Львівский висший суд краевий переніс официяла Володисл. Ґрживацкого з Николаева до Копичинець, канцеліста Файбіша Віцлїнґа з Кутів до Будзанова, официялів: Фердин. Бобрика з Сянока до Львова, Алойс. Тарнавского з Кутів і Ем. Харкевича з Отинії, обох до Коломиї, Саля Блявштайна з Угнова до Стрия, Володислава Лявросевича з Нового села до Рожнїтова, дальше канцелїстів: Жиґм. Заблоцкого з Надвірної до Львова, Севаст. Кляра з Копичинець до Перемишля, Мар. Лабовича з Мостиск до Перемишля, Володисл. Козловского з Жабя до Надвірної, Давида Хамайдеса з Печенїжина до Городка, Стан. Раделлього з Вишнївчика до Жабя, Алекс. Кімля з Будзанова до Сянока, Йос. Вижлиньского з Рожнїтова до Станиславова, Як. Хмая з Боринї до Кутів, Як. Фавста з Устрік до Чорткова і Оск. Зішку з Чорткова до Николаева.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** іменувала Стан. Палюховского суплентом ґімназиї в Стрию. Дальше іменувала в школах народних: Володисл. Мінца учителем 6-клясової школи мужеской в Мостисках, Володисл. Затлокаля управителем і Тимот. Стефановича учителем 4-кл. школи в Глинянах, Йос. Мальфайтівну учителькою 4-кл. школи в Язлівци, Ів. Табачка управителем 2-кл. школи в Молодові, Марию Батернай учителькою 2-кл. школи в Полтві, Ел. Кнапівну учителькою 1-кл. школи в Либохорі.

— **Поминки Шашкевича.** З Корчина коло Сколього доносять, що дня 1 с. м. відбули ся там вечерниці в память 61 роковин смерти Маркіяна Шашкевича головно силами місцевих селян. На проґраму зложили ся співи селяньского хору та декламациї і одноактова комедия „Запаморочена,“ котру аматори відограли з житем і перенятєм.

— **Концерт в Радимнї** відбуде ся дня 2-го червня с. р. в сали „Сокола“ при співучасти співацкого кружка руских академіків зі Львова. Стрій для пань вечерковий або народний, для панів балевий. Вступ на салю: Місця перворядні 2 К, білет родинний з 3 осіб 5 К, місця другорядні 1 К 20 с, партер 50 с. По концертї наступлять вечерниці з танцями. Вступ на салю танців за запрошенями і за доплатою 1 К від особи. Початок о годинї пів до 8-ої вечером. Дохід на будову церкви в Радимнї. Ласкаві наддатки і полумиски до буфету, о котрі комітет уклінно просить, приймає ся з подякою в день концерту в сали „Сокола.“ Білети вчаснїйше можна дістати на приходстві.

— **Пияньство у Львові.** З того, що бачить ся по реставрациях у Львові, можна би думати, що у Львові повно налогових пияків. Тимчасом урядова статистика з 1903 р. виказує всего 87 налогових пияків у Львові, з того 54 мужчин а 33 женщин. З тих 87 пияків і пиячок було 38 супружого стану, 33 вільного стану, а 16 вдівців. Після занятя було: 31 волоцюгів, 28 денних зарібників, 25 ремісників і 3 властителї реальности. Що-до віку було між ними 30 пияків 20 до 40-лїтних, 53 пияків 40 до 60-лїтних і 4 поверх 60-лїтних. Процентово до населення Львова був на кождих 2000 душ лише 1 пияк.

— **Під колесами поїздів.** На стациї Хриплин коло Станиславова поїзд переїхав перед вчера на смерть Людвика Хелповича, списувача возів. — Між Радимном а Перемишлем переїхав поїзд поручника 10. п. п. Ришарда Гаса, який перед тим стрілив до себе з револьвера і повалив ся на шини. Поїзд прямо розшматував тїло Гаса.

— **Гарний пасерб.** Феликс Яворский з Яслиск доніс вчера полициї, що пасерб его Ем. Чепита украв ему перед кількома днями 960 корон і утік не знати куди.

— **Самоубийство.** З Станиславова пишуть, що оногди на тамошнім передмістю „на Горі“ лучило ся самоубийство. Именно 12-лїтний хлопець, син зарібників, полишений дома з молодшими дітьми для догляду, відобрав собі житє повісивши ся на хустці. Мати вернувши з роботи, застала ще тепле тїло дитини. Однако всї заходи, аби привернути его до житя, були безуспішні. Причина самоубийства не звістна.

— **Огні.** В Волчківцях, снятиньского повіта, погоріли три селяньскі загороди. Шкода виносить 1000 корон і не була обезпечена. Здогадують ся, що пожар вибух від іскри льокомотиви, бо запалила ся хата положена коло зелїзничого шляху. — Сими днями в часї сильної бурі ударив грім в Бобрівниках, бучацкого повіта, в хату селянина Луцı Сеника і цїлком єї знищив. В часї пожару Сеник, що спав в хатї під вікном, потерпів тяжкі попареня. — В селї Купичволя, під Мостами великими, погоріла хмелярня, варгости кількох тисячів корон.

— **Увязнене обманця.** У Відни арештовано оногди Феликса Дерфлєра, який як видавець Gendarmerie Ztg. допустив ся обманьства. Дерфлєрови поручено на зборах жандармских у Відни поробити вступні кроки до збираня складок на дім для сиріт по жандармах. Дерфлер, замість прибрати собі кого до комітету, почав на власну руку збирати складки, а на відозвах підписував дївчата, які працювали в его бюрі. Зі складок зібрав Дерфлер дуже малу квоту. Gendarmerie Ztg. мала — як доносять — 25 сталих передплатників.

— **Вечерок львівского „Сокола“.** В суботу дня 4 червня с р. в великій сали Фільгармониї устроює львівский „Сокіл“ вокально-музикаль-

---

кали і кричали і обіймали ся і хустинами махали. І майже ні одного лиця, що не було би зворушене, майже ні одного ока, в котрім не блищали би сльози. А чужа мова звучить довкола, незнана бесїда обиває ся о уши, незрозуміла і дивна, як в долинї та піна від розбурханих филь. Нашим Лозівцям закрутило ся в голові, серця бють ся немов би мали тріснути, очи аж впили ся в то, що перед ними дїє ся, аби лиш не лишити ся в тій старій Европі, де породили ся і тільки лїта прожили.

Для Матвія Лозиньского не було тяжко зробити другим місце і за дві минути стояла вже Лозиньска з своїм куферком перед самим містком та держала свій білет в руцї. А парова лодка вже два рази жалібно свиснула і з єї комина підоймила ся чорна хмара диму у воздух, видко було, що она сейчас відійде. І між тим як наші Лозівці ще розглядали ся, роздав ся третий свист і на долинї у водї щось так загуркотїло і зашуміло, що наші земляки подали ся наляканї назад. Але в тій самій хвили псбачив Лозиньску якийсь високий Німець з широко витріщеними очима і започеним лицем, що вештав ся по пристани скорше як всї инші; він вирвав їй білет з руки, кинув оком на него, віддав їй чим скорше назад і — заки ще Лозівці оглянули ся, опинила ся жінка з своїм куферком на паровій лодцї. Рівночасно два моряки торгнули нараз містком, перевернули Диму, відсунули Матвія на бік і втягнули місток на берег. Оба земляки кинули ся тепер до високого Німця.

— Чи ти Бога не боїш ся, чоловіче! — крикнув Дима до него. — Атже то наша рідна сестра, ми хочемо всї разом їхати!

Очевидно що Дима брехав, називаючи себе братом Лозиньской, але що тут могла помогти брехня чи хитрість, коли Німець не розумів ні слова з того. А парова лодка чим раз дальше відпливає, а на ній стоїть Катерина і так верещить, що навіть з поміж всїх тих німецких голосів можна добре єї голос чути. Лозівці закинули поли, виймили цїлу свою готівку і з грішми в руцї, почав Матвій на ново працювати своїми ліктями. Приходять знов аж над сам берег, звідки ще можна би вскочити до лодки і показують Німцеви гроші, аби він собі може не гадав, що они всї трое хотять їхати на один жіночий білет. А Дима взяв навіть одну з менших монет і віткнув єї крадькома Німцеви в руку. І сам ще стискає ему пальцї, аби гріш не випав на землю та показує на парову лодку і на жінку, котра між тим від плачу і страху майже охрипла....

Нічо не вийшло з того! Німець вправдї не кинув гроша, сказав навіть цїлком приязно кілька слів, але коли наші земляки відступили від берега кілька кроків, аби розбігти ся і вскочити в човно, дав він тим двом морякам знак; они видко знали вже то: кинули ся на наших Лозівців і о скаканю не було вже що й думати.

Вправдї Дима крикнув:

— Матвію, Матвію! покажи їм, що умієш. Тепер саме час!

Але в тій самій хвили обох їх відопхнено і Дима перевернув ся розпростерши руки і ноги.

Коли він підняв ся, плила вже парова лодка вздовж пристани. Показали ся колеса, що обертаючи ся лишали за собою смугу брудної піни, хмара диму перелетїла по лицях густо збитої товпи, ще раз появило ся налякане, заплакане лице Лозиньской і хвилю пізнїйше між лодкою а берегом виднїла вже на які три сяжні широка полоса мутної розбурханої води. Все скорше і скорше обертали ся колеса, полоса води ширшала, на десять, двайцять, трийцять сяжнів і пливуча в мрачнім воздусї, під захмареним небом парова лодка ставала чим раз менша і менша.

З отвореними ротами стояли Лозівці і приглядали ся, як она причалила до великаньского парохода, як з него спущено на лодку щось такого, що виглядало як тоненька паличка і як відтак вадож тої палички лїзли на гору з своїми клунками люди, подібні до мурашок. А опісля викинув великий пароход грубу чорну хмару диму з глухим, потрясаючим риком, немов великаньский бугай поміж стадом коров і поволи рушав в дорогу, між тим як всї инші малї лодки і кораблї чим скорше уступили на бік.

Наші приятелї трохи не плакали, глядячи за тою потворою, що забрала їм з перед носа бідну женщину і везла єї до далекої Америки.

Товпа поволи розійшла ся, але високий Німець здоймив свій округлий капелюх, обтер хустиною започене лице, приступив до Лозівців і усьміхаючи ся, простяг до Матвія Дишла свою лабу. Як видко було, він скоро забував на гнів: ледве перестала біганина і глота в пристани, він сейчас подобрів і хотів певне тепер подякувати Лозівцям за подарунок.

— Бач, який він! — відозвав ся Дима. — Тепер приходиш і витаєш ся, але сам погадай, що ти нам наробив! Наша рідна сестра сама поїхала. Іди до чорта!

Він сплюнув і відвернув ся з досадою від Німця.

А між тим корабель був вже далеко. Видко було ще лиш трохи диму, корабель меншав, чим раз більше віддалював ся, аж вкінци тяжко було розпізнати его між другими кораблями, ще до того в мрацї. Нашим обом землякам видавало ся, немов би їм щось стискало горло.

— Собака ти! — каже Матвій Дишло до Німця.

— Ага, говорити до него, коли він не розумів — перебив ему Дима з гнївом.

— Як би ти був в пору дав ему порядного штаховнця, як я тодї казав, то ми сяк або так були би може опинили ся на кораблї. А відтам були би нас чейже не кинули у воду! Тим більше, що ми мали сестру з білетом!

— Хто знає — відповів Матвій і почіхав ся за ухом. — Правду кажучи, ударити чоловіка не велика штука, лише я в житю не бачив, аби що доброго вийшло з того. Щось мусїли й ми тут провинити, вір менї. Твоя річ була всьо розвідати, бо ти найрозумнїйший.

ний концерт в ґімнастичним пописом. Вечерковий комітет подбав о добірну і ріжнородну проґраму, між котрої точками найде публика займаючий попис малехівского пожарного „Сокола“ з сикавкою і драбинами. Дуже симпатично представить виступ пань Сокілок із Станиславова при вільних вправах з булавами. Члени львівского „Сокола“ виступлять в вправами на поручах. При вправах буде виґравати орхестра 15 п. п. і виконає новий вальс на мотивах народних пісень одного з талановитих компонзиторів. Вокально музикальна часть буде також зовсім нова і для кождого займаюча, тому комітет надіє ся численної участи публики як зі Львова так із провінції. Проґраму оголосить ся в слідуючім тиждни. Білети можна буде набути від дня 27 с. м. в льокали „Сокола“ (ул. Підвале 7) від $6^1/_2$ до 8 години вечером.

— Другі загальні збори тов. „Народна лічничня“ у Львові відбули ся передвчера (26 мая) в музею духовної семинариї при участи 40 членів. За 8 місяців єствовання лічниці користало з лікарскої помочи і поради 3000 людий так зі Львова, як і з сіл. Слабше дописала фінансова сторона, бо товариство мало великі видатки на внутрішне уладжене і на закупно інструментів. Головою ради вибрано о. крил. Івана Чапельского, а членами: дра Михайла Коцюбу, рад. А. Глинецкого, дра Стефана Федака, рад. Ник. Максимовича, о. Івана Рудовича і Мих. Лятошиньского. Їх заступниками вибрано: о. Йосифа Жука, Михайла Павлишака і Теофіля Михайловича. До контрольної комісиї увійшли: проф. Роман Цеглиньский, Григорий Грозик і Давидович Андрій.

— З львівского „Бояна“. Послідний вже в літнім сезоні духовний концерт, що відбуде ся від протекторатом Впр. Митрополита невідклично дня 7 червня, буде безперечно одним з найцікавійших, які коли-небудь наш „Боян“ устроював. Щоби однакож він випав так величаво, як вже по самій артистичній проґрамі можна би надіятись, мусять як диріґенти, так і бояністи ще вложити бо ато праці і відбувати частійше проби. По тій причині повідомляю всім тих боянїстів, що були перешкоджені явитись на послідній пробі, щоби відтак не опустили вже жадної з заповіджених проб, що їх тепер відбувають ся під управою о. О. Нижанковского. Прошу не лише о участь, але ще більше о точність. Початок кождої проби (кромі надзвичайних) о годині $7^1/_2$ вечером. — *Р. Зарицкий*, голова.

— Смерть з пияньства. Емеритований старший кондуктор, Іван Охман, упив ся в шинку Каца дня 23 с. м. при ул. Городецкій і около 9 год. вечером вийшов на подвіре та почав співати неприличні пісні. Сторож камениці Антін Петлік втрутив Охмана до шинку. То розлютило пияка до крайности і він вийшов на подвіре та міряв ся до сторожа з палицею, але той спіймав Охмана за ковнір і викинув его за двері каменицї. Пяний Охман упав до каміня так нещасливо, що, як кажуть, аж голова підскочила, відбившись від хідника. Охман зімлів і вже до себе не прийшов. Привезений до дому мимо помочи лікарів умер, а лікарі ствердили запалене оболони мозку спричинене сильним стрясенєм. Сторожа каменицї Антона Петліка, що витрутив Охмана за браму, арештовано, але він не признає ся до вини і каже, що то хтось инший витрутав Охмана за двері.

Господарство, промисл і торговля

— Ціна збіжа у Львові дня 26 мая: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·60 до 8·75; жито 6·30 до 6·50; овес 5·50 до 5·75; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 5·50 до 6·50; ріпак 9·20 до 9·40; льнянка —·— до —·—; горох до варення 7·50 до 10·—; вика 5·25 до 5·75; бобик 5·75 до 6·25; гречка 6·75 до 8·—; кукурудза стара 6·10 до 6·30; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 65·—; конюшина біла 50·— до 75·—; конюшина шведска 60·— до 75·—; тимотка 24·— до 28·—.

Як часто буває, оба приятелі старали ся взаїмно звалити вину один на другого. Дима говорив, що треба було кулаком помогти собі, а Матвій знов доказував, що Дима повинен був більше уважати. А Німець стоїть і глядить на них, усьміхаючи си та киває до них приязно головою.

Відтак витягнув Німець з кишені монету, яку одержав від Дими і показав єї Лозівцям. Видко було, що той чоловік все таки має совість; не хотів брати гроший дармо. Він показав пальцем на свою шию і сказав: „шнапс“; при тім показав на недалекий шинок. Дима глянув на Матвія, Матвій на Диму і сказав:

— Щож тепер діяти? Очевидно треба іти. Пішки чей не побіжимо через море, а може яким сьвітом удасть ся порозуміти ся з тим німецким чортом.

І они ідуть. Але в шинку стоїть старий чоловік з сивим щетинастим волосєм і оброслим лицем. Від разу можна пізнати, що той хочби й незнати кілько голив ся, буде мати бороду, она буде з него відрастати як трава по добрім дощи. Коли наші приятелі побачили між гладкими, чистими Німцями такого оброслого чоловіка, видавсь він їм вім разу дивно знакомим. Дима сказав тихо:

— То певне якийсь з Миньска або з Могилева, а може з пущі.

І так було. Поговоривши кілька слів з Німцем, приніс шинкар чотири склянки пива (четверту для себе) і почав розмавляти. Назвав Лозівців баранами і сказав, що они самі винні.

— Ви повинні були пійти ось тут на ріг улиці; там над дверми стоїть написано: „Білетова каса“. Білет, то кождий дурень зрозуміє, що білет значить, а каса то також у всіх мовах однако. А ви пхаєте ся так як худоба до обори, не знаючи, як двері отвирають ся.

Матвій повісив голову і погадав собі: „То правда, без мови чоловік як сліпий або як мала дитина“. Але Дума, хоч може він то само думав, ударив з гнївом склянкою в стіл, бо був трохи гордий на свій розум і відозвав ся:

— Будеш ще довго лаяти ся, старий? Принеси радше ще по склянці пива і говори, що дальше робити.

То всім подобало ся, видко було, що той чоловік неганий себе і знає, що сказати. Німець поклепав Диму по плечи, а господар приніс ще чотири склянки пива на тацї.

— Отже як єї дігнати? — спитав Дима.

— Біжи за нею, може єї доженеш — відповів шинкар. — Гадаєш, що на мори так само як в полі з возом. Тепер — сказав він — мусите ще тиждень ждати, доки не відїде слідуючий корабель з еміґрантами; як схочете трохи більше заплатити, то можете ще вчаснійше поїхати. Звідси відїде великий парохід, він везе в третій клясі богато людий із Швеції і Данії до Америки; они їдуть там на службу. Бо Американці то свобідний і гордий нарід і там дуже тяжко о служачих. Молоді Шведки і Данки зарабляють, як говорять, за рік або два хороше віно.

— Але то за богато коштує — сказав Дима.

На те відповів Матвій:

— Майже Бога в серци! Годіж дати бідній жінці ждати на нас цілий тиждень. Она там очи виплаче.

Матвій уявляв собі, що сестра буде там в Америці сидіти, так само як на селї коло порому, з клунком на березї, буде глядіти на море і плакати.

Переночували у земляка, той передав їх рано одному Шведови, котрий завів їх до порту, купив їм білети, провів на парохід і в полудне наші Лозиньскі, Дима і Дишло, поїхали за Лозиньскою-Оглобля....

(Дальше буде).

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 28 мая. Є. Вел. Цїсар верну в нині о 9 год. 50 мін. перед полуднем з Бруку над Літавою і поїхав до Шенбрунн. З Дрездна прибув тут нині Архікн. Леопольд Сальватор.

Берлин 28 мая. „Berl. Tageblatt“ доносить з Токіо, що Японці відтяли відворот дивізиї ґен. Фока до Порт-Артура.

Білград 28 мая. Після послідних диспозиций коронация короля Петра відбуде ся в Білграді в часі від 29 до 31 серпня с. р.

Мукден 28 мая. На 355 верст від Мукдена викотив ся із шин поїзд особовий. В катастрофі згинуло богато людий. Погибших єсть 43 осіб а ранених 58, межи тими кільканайцять хорих вояків. Катастрофа настала внаслідок лихого стану лінії зелізничої і дуже скорої їзди поїзду. На приказ адмірала Алексієва слідство в цїли висліджения причини катастрофи веде полковник жандармериї Уранов.

Петербург, 28 мая. В битві під Кінчу погиб российский поручник кн. Хаім (Яков) Бонапарте, претендент до французского престола.

Константинополь 27 мая. Коло Речанії в скопліїскім вілаєті розбито відділ ворохобників, зложений з 24 людий. Війском турецким против ворохобників командував підполковник Ріхтер і другий австро-угорский офіцир жандармериї. Страти турецкі виносять 4 людий.

Токіо 28 мая. Атак на Ганшан (коло Кінчу) був найкровавійший. Перший приступ Японців на российскі позициї не удав ся. Аж около 3 год. по полудни заняли Японці горби мимо завзятого опору Росиян. На российских шанцях стояли пушки. Позиция росийска уважала ся за неможливу до здобутя.

Токіо, 28 мая. Бюро Райтера доносить: Адмірал Того блькує цілу полудневу сторону півострова Ляотун. Сили его держать Порт Артур замкнений. Японці виперли Росиян на захід від Таліенвану. Річ неймовірна, щоби Росияни на північ від Порт Артура могли ставити Японцям опір.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).